Kutató a Tudattalan világa körül

„A lélek oly sok rejtélyt tartalmaz, mint a világ a maga galaxisrendszereivel, amelyeknek fenséges látványa előtt csak egy fantáziátlan szellem képes megfeledkezni parányi voltáról.” *C.G. Jung*

A Svájci Kesvillben látta meg a napvilágot 1875. július 26-án. Carl Gustav Jung vallásos családból indulva jutott a pszichiátrián keresztül a pszichológiáig és a filozófiáig, a tudatostól a tudattalanig, a Bázeli gimnáziumtól a Bollingeni Toronyig.

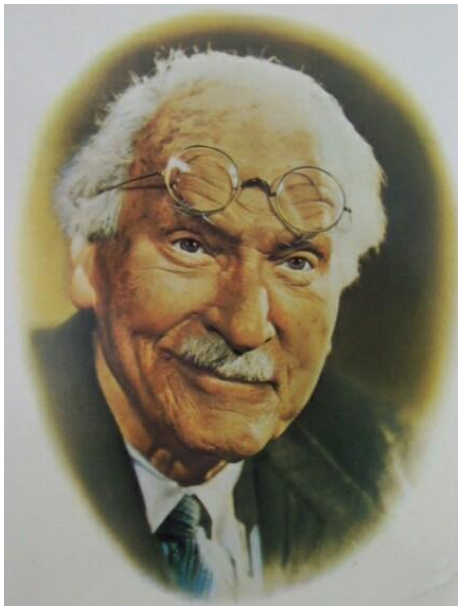

Gimnázium után a Bázeli egyetemen folytatta tanulmányait. 1896-ban meghalt az édesapja, majd 1900-ban Zürichbe költözik és a Burghölz-i pszichiátriai kórházban tanul és dolgozik tovább. Doktori disszertációját 1902-ben írta meg az úgynevezett okkultjelenségek pszichológiájáról és patológiájáról. 1903-ban veszi feleségül Emma Rosenbach-ot. Öt gyermekük születik.

Élete további eseményeiről, később lesz szó. Munkássága, elmélkedése, felfedezéseinek bizonyos pontjai következnek most, természetesen a teljesség igénye nélkül.

Sokat tanulmányozta Freud munkásságát és élete bizonyos szakaszában nagy hatással is volt rá, de aztán kapcsolatuk megszakadt. Jung belátta Freud tévedéseit, hamis meglátásait, és tovább lépve a saját útján indult tovább.

Míg Freud a tudattalant a lélek szemetesládájának tartotta, ahol minden, ami kellemetlen, negatívan hat a tudatra, addig Jung a tudattalannak pozitív hatásokat is tulajdonított. Jung a lélektan egész területét akarta áttekinteni, ezért is nevezte eleinte lélektanát komplex lélektannak.

Ő fedezte fel a személyes tudattalan mellett, illetve alatt a kollektív tudattalant. Szerinte az ember lelkileg akkor „egészséges”, ha a tudat és a tudattalan dinamikus egyensúlyban van.

“Egyszer egy magasabb rangú diplomatával beszélgettem és a szó Freudra terelődött. „Ön miért nem szereti Freudot?” – kérdezte tőlem. „Azért, mert téved, és erkölcstelenségre tanít. Viszont kedvelem Jungot, aki volt olyan okos, hogy fellázadjon Freud ellen és, hogy a dolgok megértésének helyes útját kövesse.” – válaszoltam. Mire az illető diplomata így szólt: „Miben áll ennek a Jungnak a nagysága, aki ugyanazt mondta, amit a hagyományok mondtak? Mi újat állított? Freud valami újat mondott és ezért nagy.”

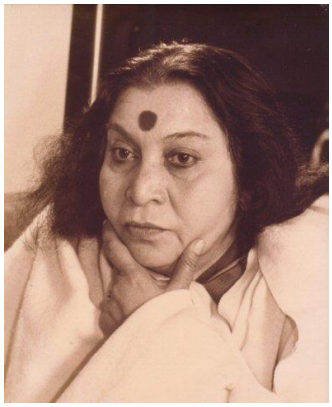

Shri Mataji Nirmala Devi
A Sahaja Jóga megalapítója

Eléggé tapintatlan voltam és azt mondtam neki: „Uram, ön egész eddigi életében ilyen ételeket evett, de sohasem evett asztalt. Ez egy új dolog, miért nem próbálja meg megenni az ebédlőasztalt?”

Jung így nyilatkozik a Tudattalanról:
"Ahhoz, hogy világos legyen, meg kell értenie, mi a tudattalan. Ez utóbbi lelki alkatunk egy része, amely fölött kevés ellenőrzésünk van, és amely telítve van minden lehetséges benyomással és érzülettel: annak, hogy miféle gondolatokat, sőt döntéseket foglal magába, nem vagyunk tudatában. A tudatosan észlelt benyomásokon túl érzékszerveinken át, állandóan olyan benyomások áramlanak, amelyek túl gyengék ahhoz, hogy észrevegyük őket, minthogy ezeket tudatunk nem szívja magába. Ezek a tudat küszöbe alatt maradnak. Mindez a sok szubliminális benyomás azonban bevéződik: semmi sem megy veszendőbe."

A személyes Tudattalanon túl, tovább ment a Kollektív Tudattalanig. Ahhoz a részhez ahol az emberiség spirituális gyökerei találhatóak, a Kollektív Lélek mélységeihez. Ez az emberiség belső magja, amely minden jelenség forrása.

Jung a psziché teljességét és ezen belül a tudatos és tudattalan részt, mint egymást kiegészítő önszabályzó rendszert fogta fel már a század elején.

A tudattalan az idősebb, az őseredetiben adott, melyből a tudatos megszületik az egyedi élet során.

A tudattalanunk személyes része a velünk született egyéni adottságainkból és egyedi életünk során szerzett élményeinkből, környezetünkkel való kap-csolatainkból és ezek tudattalanná vált és ott működő folyamataiból alakul ki. Ezeken túl személyiségünk az ősi, közös emberi örökséget is magában hordozza, ez a kollektív tudattalan tartománya.
Véleménye szerint a tudattalant csak a tudaton keresztül lehet elérni, ezért fontos a tudatos tartalmak tanulmányozása.

Erősen foglalkoztatták az emberek közötti típusos különbségek is. A tudat általános beállítódásában felfedezte a két fő különbséget:
ha kifelé, tárgyakra irányul *extroverziónak*,
ha befelé irányul, *introverziónak* nevezte.

Arra a következtetésre jutott, hogy a lelki működés célja az emberben az eleve benne létező teljesség és egység megvalósítása és hogy a fejlődés lényege az emberben rejlő ellentétek fokozatos feldolgozása, a belső egység megteremtése.

Ezt ma már tudjuk, hogy csakis a meditáción keresztül érhetjük el.

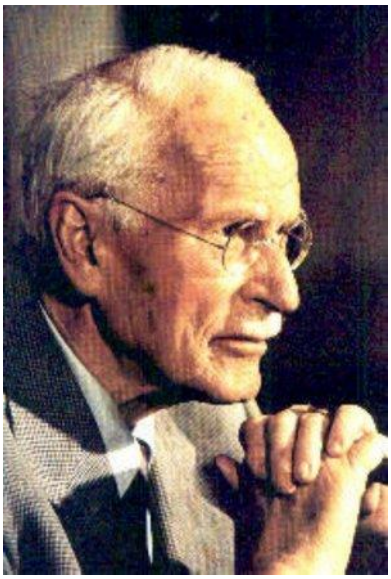

Az, hogy ez a fejlődés és a belső egység megteremtése, és kapcsolatunk az ösztöneinkkel és a Tudattalanunkkal mennyire fontos életünkben, arról így ír Jung:

„A saját érzülettől és az ösztönök igazságaitól való eltérés *feszült ingerlékenységet* idéz elő, olyasmit, amiből manapság az embernek éppen elege van. Az ideges feszültség értelmetlenséget produkál, az élet értelmetlensége pedig olyan szenvedés, amelyet korunk még nem fogott fel teljes terjedelmében és egész jelentőségében."

Az írása óta eltelt pár évtized és egyre nyilvánvalóbban látszik, hogy a 21. sz. embere milyen feszültségben és ingerlékenységben él.

„Jung számára is nyilvánvaló volt, aki később úgy írta le a tudattalant, mint kimagasló, kreatív eszmék forrását és méhét, mint minden valóság alapját."

Shri Mataii Nirmala Devi

Tehát egy értelmetlen szenvedésben egy örömtelen mókuskerékben él, amiből érezhetően elege van, csupán kiszállni nem tud belőle.
A tudatosság elengedhetetlen ahhoz, hogy szenvedéseinktől megszabaduljunk.

Ezt a tudatosságot Jung nagyon képletesen írja le:

„Képesek vagyunk *tudattalanul* észrevenni, gondolkodni, érezni, emlékezni, elhatározásra jutni és cselekedni. Minden, ami a tudatban történik, adott esetben tudattalanul is megtörténhet. Hogy ez miként lehetséges, a legjobban úgy világítható meg, ha a lelki működéseket és tartalmakat úgy képzeljük el, mint valami éji sötétségbe burkolt tájat, amelyre egy fényszóró sugárkévéje esik. Ami az észrevevésnek ebben a fényében megjelenik, az tudatos; ami azonban kívül, a sötétségben fekszik, tudattalanul ugyan, de mégis él és hatékony. Ha a sugárkéve tovább vándorol, az előbb még tudatos tartalmak a tudattalanba süllyednek, és új tartalmak lépnek a tudat fénymezejébe. A sötétségben eltűnt tartalmak tovább hatnak, és közvetve, tünetileg válnak észrevehetővé."

Szemléletes nagyon, ahogy a fényt használja, a tudatosság bemutatásához.
Buddha azt jelenti megvilágosodott. Megint találkozhatunk a fénnyel a világossággal, amit ha sikerül szélesítenünk egyre inkább közelébe kerülhetünk a Megvilágosodottnak, magához a Buddhasághoz. És a fentebb említett harmónia, egység elérése tehát a tudat és a tudattalan közelítése, - visszatalálásunk a közös eredetünkhöz - hozhatja el számunkra azt, hogy ne feszültségben, ingerültségben „sötétségben" éljünk.

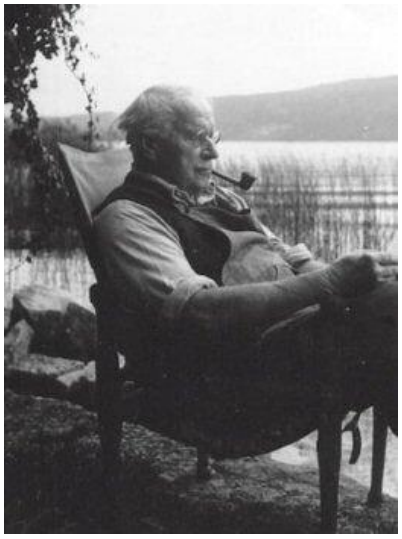

Most visszakanyarodva életéhez:
1905-ben Pszichiátriai orvosprofesszorrá választották a Zürichi egyetemen.
1908-ban részt vett az Első Pszichoanalitikai Kongreszszuson, Bécsben.
1910–ben a Nemzetközi Pszichoanalitikai Egyesület elnökévé választják Nürnbergben.
1914-ben lemond elnöki tisztségéről.
1923-ban meghalt az édesanyja és ekkor elkezdte a Torony építését Bollingenben. Legbensőbb gondolatait és tudását kőben akarta kifejezni. Olyan lakóhelyet akart építeni, amely megfelelt az ember ősi érzéseinek. Így jött létre először egy kör alakú ház, amelyben nem kaptak helyet a technikai fejlődés utóbbi vívmányai, mint például elektromos hálózat vagy vízvezetékrendszer.
1924-ben meglátogatta a városépítő taos indiánokat Új-Mexikóban. Nagy hatással voltak rá az indiánok főnökével folytatott beszélgetések.

1925-ben ismét Afrikába, Kenyába és Ugandába, az Elgon hegy környékére utazott, ahonnan 1926-ban tért vissza a Nílus mentén, Szudánon és Egyiptomon keresztül. Azért utazott többször Afrikába és Amerikába, hogy külső nézőpontból nagyobb rálátást szerezzen az európai ember életmódjára, világszemléletére.

1927-ben tovább építette a bollineni házat, amely kiegészült a középszárnnyal, egy toronyszerű toldalékkal.

1931-ben házán a toronyszerű toldalékot átépítette igazi toronnyá és itt egy helyiséget kizárólag magának tartott fönn.

1938-ban Tiszteletbeli doktori címmel tüntették ki az Oxford Egyetemen. Később az angol kormány meghívta a Calkuttai Egyetem alapításának 25. évfordulóján rendezett ünnepségekre Indiába. Itt hatott rá először egy rendkívül kifinomult idegen kultúra. Felejthetetlenek maradtak számára a Sanchi sztupák. 10 hónapot töltött Indiában, három egyetemen kapott díszdoktori elismerést, Allahabadban, Benares-ben és Calcuttában.

Hazautazása előtt Ceylonban is járt, amely Indiától jelentősen eltérő hatással volt rá.
1943-ban Az orvosi lélektani tanszék vezetői tisztet kap a Bázeli Egyetemen.
1944-ben eltört a lába, majd egy súlyos szív-infarktuson esett át és így nem folytathatta oktatói tevékenységét a Bázeli egyetemen.
1945-ben a Genfi egyetem díszdoktorává választják.
1946-ban másodszor is szívinfarktuson esett át.
1947-ben nyugalomba vonult és ettől kezdve ideje nagy részét a Bollingen-i Toronyban töltötte.
1948-ban hozzá járult a C.G. Jung intézet megalapításához Zürichben.
1955 júliusában, 80. születésnapján a Zürichi Műszaki Főiskola díszdoktorává avatta.

Ebben az évben meghalt felesége, Emma Jung. Ezt követően emeletet épített a bollingeni ház két tornya közötti középső házrész fölé, mintegy saját énjének kiemelését szimbolizálva.
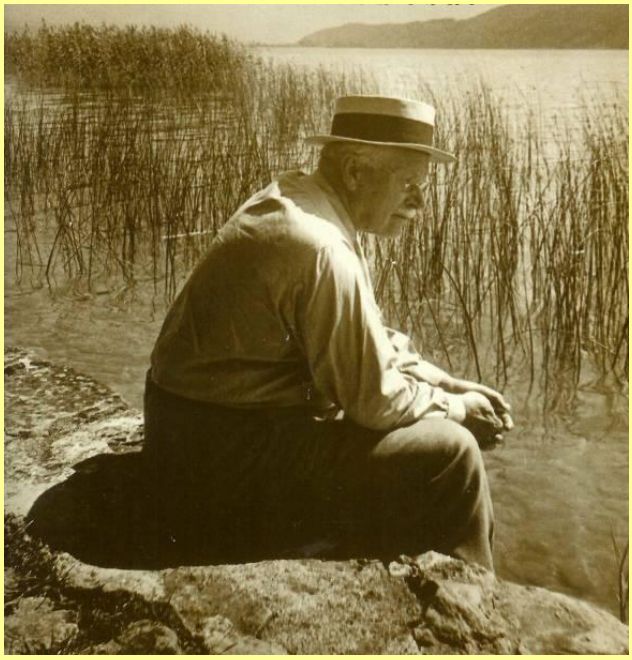
1961 június 6-án békésen meghalt Küsnacht-i otthonában.